

Kikker en de Tempelschool

Er was eens een kikker, die woonde in het bos. Hij was eenzaam, maar beseftte dit niet meer. Hij was immers niet anders gewoon. Hij vond het wel goed zo, rustig alleen in zijn huisje, daar onder de boom aan de rand van het meer.

Af en toe moest hij wel naar buiten. Dan sleepte hij zich - want springen kon hij niet meer - naar de boswinkel om zijn voedselvoorraad aan te vullen, verlegen zachtjes kwakend naar de andere dieren.

Dit ging al jaren zo. Doorheen de tijd werd hij ook steeds zwaarder, omdat hij in zijn huisje niet kon springen. Af en toe, wanneer hij zo zwaar werd dat hij niet meer kon stappen, dan ging hij een tijdje naar een tovenaars. De toversessies maakte dat hij zich lichter voelde. Springen lukte nog niet, maar hij kon wel wat lichter stappen.

Dat was wel nodig, want het was een lange weg naar de boswinkel en de tovenaars, aangezien hij steeds een hele omweg moest maken. Het snelste was via de lelies over het meer, maar geen schub op zijn huid dat daaraan dacht om dit te doen. Hij was bang van het meer.

Ooit, als klein kikkertje, was hij verstrikt geraakt in het meer. Het was er heel donker en hij is toen net niet verdronken (dat was dankzij de kikkerfee die toen verscheen).

Sindsdien heeft hij nooit meer gezwommen of gesprongen.... Hij wist eigenlijk niet meer hoe kikker te zijn.

Hij had zich sindsdien ook mooie kledij aangeschaft, gemaakt van de laatste nieuwe plantensoorten. Dat voelde lekker veilig en was hij ook beschermd tegen het water, want van regen hield hij ook niet zo.

Op een dag was hij eens bij een nieuwe tovenaarsgeweest, de droomwezens hadden hem dat ingefluisterd. De kikker voelde dat dit de juiste tovenaars voor hem was, hier moest hij een tijdje blijven. Hij merkte ook, na vele sessies, dat hij zich nog nooit zo licht had gevoeld.

Toen hij onderweg naar huis was, zag hij in de verte dat de tovenaars een tempel aan het bouwen was op het meer. "Hmmmm...", de kikker was nieuwsgierig. Ondanks zijn angst voor het meer, wist hij dat hij daar moest zijn.

Vol goede moed, trok hij zijn zwemvliezen en zwemvest aan, voorzichtig klauterend op de leliebladeren. Wat een avontuur! Aangekomen in de tempel, zag hij de andere leerlingen zitten: Migala de vurige leeuw, RamieAn de vrolijke pratende vogel, Limechine de zorgzame plichtsbewuste schildpad, Kitrani de heldervoelende moedergans en An-i-an-na de sensuele Cheetah.

De wijze tovenaar heette iedereen welkom. Vervolgens liet hij de leerlingen allerlei kunstjes uitvoeren...

"laat je zien!" riep de tovenaar.

Eén voor één trok elk dier een beetje kledij uit.

Kikker deed zijn zwemvliezen uit en zijn jasje.

"Hmmm..." dacht de kikker, "dat valt wel mee."

De tovenaar moedigde aan om verder te gaan.... En plots stond kikker daar naakt en zag hij alle dieren verbaasd naar hem kijken... . Kikker merkte op dat ieder een grote spiegel droeg, die met een koord voor hun lijfje hing.

Telkens als hij naar hen keek, zag hij plots zichzelf...als kikker! Hij raakte in paniek, begon te huilen en te roepen....

Maar de tovenaar zei glimlachend "het is goed zo, alles mag er zijn, eer jouw moed om jezelf te tonen".

"Neen", riep de kikker, "kijk eens hoe slecht ik ben!", terwijl hij naar zichzelf in de spiegel keek.

"Dat is een illusie", zei de tovenaar, "maar je bent vrij om deze illusie te geloven of niet".

Kikker voelde zich verward.

"Je begrijpt me niet! Niemand begrijpt me, kijk eens wat een pijn ik heb, ik heb de allergrootste pijn van heel de wereld" terwijl hij neer viel op het lelieblad en al liggend hysterisch om zich heen spartelde.

"Jullie moeten me redden! Kijk eens hoe ik lijd, ik kan het zelf niet, want ik ben een slachtoffer van jullie allemaal!" riep kikker.

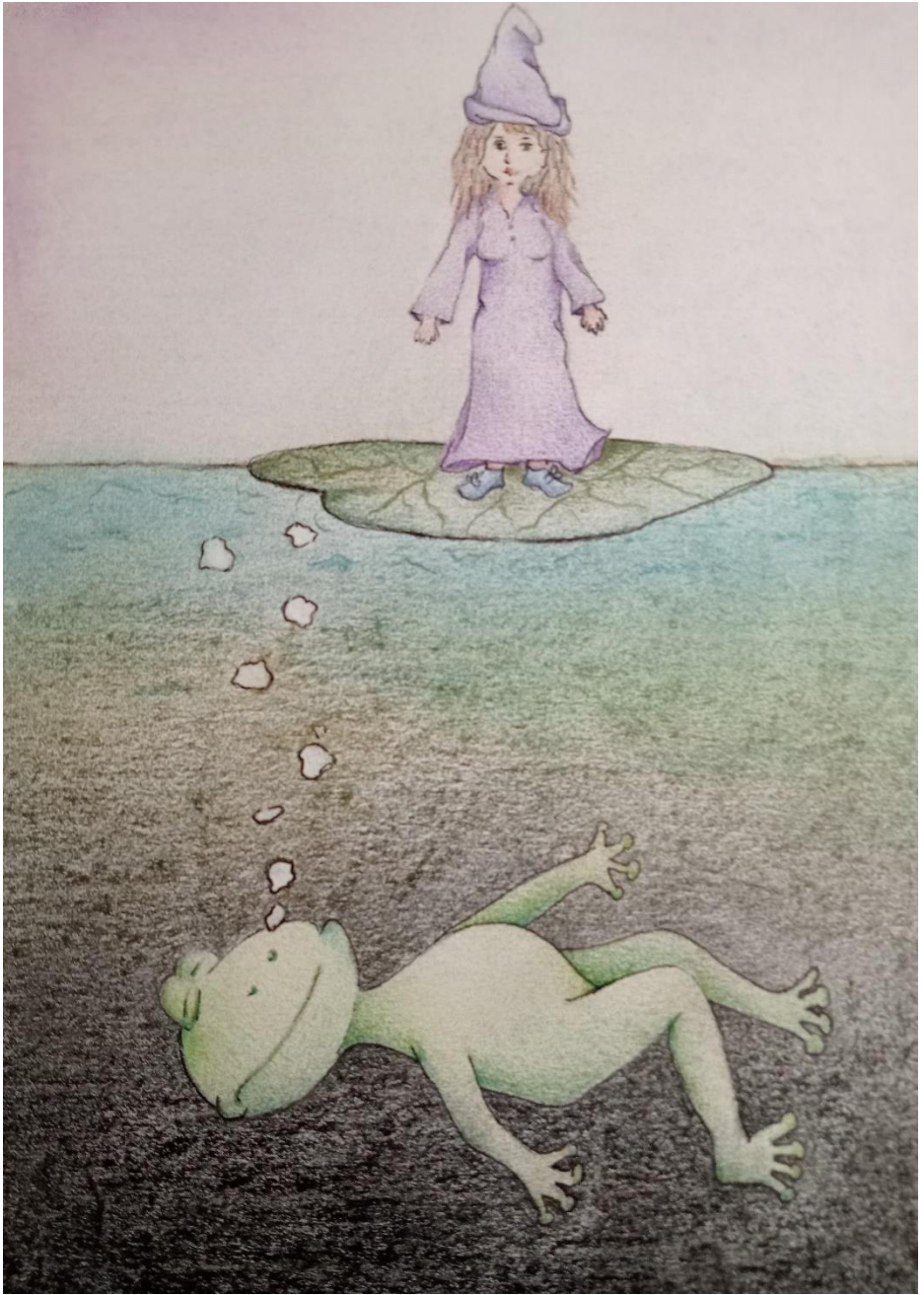
De wijze tovenaar bleef liefdevol aanwezig, terwijl kikker in al zijn verwarring in het meer viel.

"Help!" riep kikker.

Waarop de wijze tovenaar vroeg "Waar kies je voor? Ga je verder verdrinken of spring je op het lelieblad?".

Kikker antwoordde "ik kan niet springen!" en ging boos en teleurgesteld kopje onder....

"Oké", dacht kikker, "dit is het nou... ik sterf"
... het werd donker voor zijn ogen terwijl hij verder weggleed in de diepte.

Plots schrok hij wakker. Hij keek om zich heen en zag tot zijn verbazing dat hij thuis in bed lag. Het was ochtend.

"Ik ben niet dood", besepte Kikker "het was gewoon een nare droom ... of toch niet? Hoe ben ik dan thuis geraakt?"...

In ieder geval besloot de kikker om nooit meer naar die gevaarlijke tempel te gaan, die tovenaars en andere dieren zijn niet te vertrouwen. "Ik doe het wel alleen, dat is het beste."

Kikker begon verder aan zijn dag in zijn huisje.

"He, wat raar", dacht hij "wat voel ik nu voor rare kriebels in mijn buik. En mijn hoofd voelt lichter".

Hij sprong naar de ijskast "he, wat is dat nou, ik heb net gesprongen, dat kan ik toch niet" en ineens besepte hij dat hij geen kledij aan had.... Hij verstijfde "dan was het toch geen droom".

Plots zag hij voor zijn kikkeroog een beeld hoe hij in het donkere water de grote Creator van het bos had gevoeld, waar alle leven zich bevond wat er bestaat.

Grote Creator had aan kikker gevraagd "waar kies je voor?"... en toen zag hij zichzelf uit het water springen op het lelieblad.

Er rolde tranen van liefde over kikker zijn schubben, toen hij dit alles herinnerde.

"Gekke ik, die in zoveel illusies heeft geloofd" lachte kikker terwijl hij als herboren opnieuw naar de tempel stapte.

Onderweg voelde hij zich zo vrolijk worden, dat hij begon te zingen en dansen ..."I am the light, light, light, light of my soul, I am beautiful, I am bountyfull, I am blessed, lalalala...".

En zo beleefde kikker nog allerlei avonturen in de tempel, samen met zijn dierenvrienden en de wijze tovenaars.

Tussen de tempel-lessen door, ging kikker ook steeds meer op avontuur in het bos, waar hij nog andere dieren ontmoette.

Hij knapte zijn huisje op en kon nu zelfs zo hoog springen dat hij geen ladder nodig had om zijn dak te repareren. Hij had ook een mooie lichtkoepel gemaakt in het dak, zodat hij altijd naar de hemel kon kijken en het licht kon binnenkomen in zijn huisje.

Hij merkte na een tijdje dat er zelfs andere bosbewoners naar zijn huisje kwamen kijken, alsof het ook een soort tempel was. Dat voelde eerst een

beetje raar, maar gaandeweg voelde hij dat hij andere dieren uit het bos kon inspireren. Net een beetje zoals de wijze tovenaar.

Na drie jaren te zijn verstreken, kondigde de wijze tovenaar aan dat het tijd was om te gaan. Als afscheid vroeg hij aan elk dier "Wat hebben jullie ontdekt in deze tempel?"

Toen kikker aan de beurt was antwoordde hij:
"Ik heb de kracht ontdekt dat ik kan kiezen. Elke seconde heb ik een keuze. Ik ben een creator, net als elk wezen in het bos. De grote creator ziet ons zo onnoemelijk graag dat we dit geschenk van vrijheid mogen ontvangen. Deze vrijheid om te kiezen ontstaat door in open oprechtheid met liefde in de spiegel te kijken, waar ik mijn illusies kan bewust worden. Hierdoor kan ik herinneren wie ik echt ben, wie we allen echt zijn, namelijk wezens van Licht. In dit Licht is alles en niets aanwezig, waar je vanuit ZIJN kan waarnemen, kiezen en handelen. In ZIJN is er geen goed en kwaad, je neemt waar zonder oordeel."

Waarop de wijze tovenaar zei "Ja, jullie zijn meesters geworden. De illusies spelen hun rol, maar hebben geen macht meer over je".

Vervolgens gingen ze samen naar het park in het bos.
Al dansend en zingend vierden ze hun gemaakte
reis doorheen de tempel, benieuwd naar wat nog
komen zal maar vol vertrouwen.

© Kristel De Smedt
www.persephone.be